

D'n Hof van Meijere in Wijk C

As kaaind gong 'k in 't begin van de jaere '50 mè m'n buurjonges bekant iedere woensdag- en zaeterdagmiddag mee naer 't land van heullieze vaoder. Dà was tuinman Meijer die naes ons weunde in de Klaaindiepstraet. Dà stuk land leet achter d'n ijsbaon van wijk C. As ie tegenover Bouwmanne de fietsemaoker de stoep tussen Sandijke en d'n timmerwinkel van Jaop van den Dool afgong, dan vollegde je êêst 'n verhard pad, langs twêê klaaine huisies aan de linkse kant, tot jie bij 'n hekke kwam. Daernaest sting 'n hoksie van mellekboer Goedhart en aan d'n aore kant, daer hà je die grôôte gele kêêt van ijsclub de Vrienschap. Over de kaoi van dien ijsbaon liep ie dan langs de slôôt vedder tot 't vollegende hekke en as ie daer over klom dan kwam ie op 't land van Meijere. We hadde bij onze bure, die iederen dag wel uit d'n bijbel lazze, wel-is hore vertelle over d'n Hof van Ede. Nou, voor ons was 't daer op dat land d'n Hof van Meijere. D'r bloeide daer 't hêêle jaer deur de mooiste blomme en plante. Aalles wat jie hartie begeerde kò je daer in de zeumerdag uit de grond trekke, of van 'n bôôm plukke, en opete. Peechies, redijsies, aerebeeze, framboosies, rôôje, witte en gele aolebaaie en netuulijk ok zwarte besse, mor die vonge me aaltijd 'n bietjie naer kaoterpis stinke. Tege 't naejaer wazze d'r ok volop pruime, appeltjies, pere en braeme en soms ok perzike, mor dan mos 't wel 'n aareg goeje zeumer gewist weze. We konne aailijk nooit wachte totdatte aal die vruchte rijp genogt wazze om te plukke of te ete. Veraal die grôôte klapspere zagge d'r al zô gaauw lekker uit dà je ze echt nie kon laete hange. Dikkels mosse me 't bekôôpe met ontaerde daarem- en maogkrampe of in 't aaregste geval buiklôôp, of zôôazze me 't toe zellef noemde: d'n broekhoest of d'n dunne.

Groene vingers

Op dat land deeye me anderande klussies voor zoveer as 't voor kaainder nie aals te gevaerlijk wier. 'n Bietjie ruchte met 'n schrepeltjie en schoffele, of verluchte met 'n hak in de beddechies van de groentes. Zô moeilijk was 't nou ok weer niet, want aalles sting netjies in rijchies gezaaid, dus je kon 't verschil tusse 't rucht wat 'r nie thuis hoorde en 't gezaaide gewas goed zat zien. 't Gras op de lôôppaoje maaide me met 'n sikkeltjie, mor zeker nie met de zaais. Daer mogge me nie aankomme en d'r wier aaltijd van gezeed, dà je daer zô makkelijk mee in je voete of bêêne hakte. Met de heggeschaer knipte me de lange uitlôôpers van de willegebôôme die langs de slôôt stinge en in de weeg begonne te hange. Aal dà snoeisel gooide me netjies, aan korte bonksies geknipt, op de meshôôp. Naes die meshôôp sting schuin omhông 'n grôôte rechthoekige zeef, mè fijn gaos d'r op. De taksies van de bôôme, de blaore of 't lof van de groentes, 't rucht uit de tuintjies, 't vuil uit de slôôt en nog veul meer, mos op die mishôôp verrotte. Nae verlôôp van tijd as 't veer genogt verteerd was, dan gooide me met 'n schop of 'n riek 't overblijfsel êêst nog 'n keertjie over die zeef en wat of d'r dan deur de zeef heene gevalle overbleef, noemde ze compost of tuinaerde. Dà spul gebruikte Meijer weer, as tie hier of daer 'n tuin bij 'n klant mos opknappe, tusse de rozestruike, of bij 't oppotte van stekke en in de plantgaete van bôômpies of struike.

Ons parredijsie

Je kon ok nog vanaf de Stesjonsweg naer ons parredijsie toe. Meijer die dee dat ok as tie mè z'n bakfiets iets op mos haole of wegbrenge. In 'n loodsie op 't land sting d'n bakfiets gestald en daerin was ok d'n opslag van aal z'n matterjaol dat ie nôôdig had as tuinman. Vanaf 't brugchie over de kantslôôt bij 't viëduct van de Rijksweg, tegenover de Kathelieke kaarek,

liep t'r parrelel aan die slôôt 'n boerepad hêêmel deur tot verbij de vollekstuintjies van de Willegehof tot aan 't land toe. Daer hiew dat verharde wegchie op en vedder mos ie daer weer 'n end deur 'n waailand. Dikkels was 't leste endjie best spannend, veraal azze d'r koeie in 't land liepe. Ze zegge dan wel is: "Zô stom as 'n koei!" mor zôô stom zijn ze nou ok weer nie. Ze hadde gaauw genogt in de gaote datte me nogal is eetbaore dinger op d'n bakfiets hadde legge en dan was t'r gêên deurkomme aan.

Honingslingere

Onder 'n afdak achter z'n loods hiew Meijer bieë. 'n Stuk of zes kaste of kurreve, waer zô 'n bieëvollek in weunde, had ie aaltijd wel staon in de zeumerdag en daer was 't 'n drukte van belang met de kommende en gaonde waareksters. Wij dorse d'r nooit aals te dicht bij te komme, want we wiere d'r aaltijd voor gewaorschouwd. Somwaaile konne de bieë wel-is stekerig weze en je wil nie wete hoevel steke dà 'k daer gehad het. Nou was 't bij mijn mêêstal nie meer as 'n bultjie met 'n rôôd pleksie en dà was gaauw weer over, mor êên van onze buurjonges die was 'r hêêl gevoelig voor. 'k Het hum zat gezien, dat ie mijn host nie meer kon zien as tie 'n steek in z'n gezicht gehad had, zôô dicht zatte z'n ôôge dan. Af en toe mogge me honingslingere, mor dà deeje me bij hullie thuis in de Klaaindiepstraet. D'r wiere dan 'n paor honingraete in 'n grôôte ronde trommel gehonge en deur die met 'n slinger hard in de rondte te draaie (centrifugere) vloog d'n honing d'r uit. Onderaan d'n trommel zat 'n aftapkraontjie en zô liet jie d'n honing in klaorstaonde potte lôôpe. Stiekempies deeje me 'n bietjie knoeie, dan kò je je vingers zô lekker aflikke. Ja, ondeugend wazze me, mor ok leergierig. Deur goed naer Meijere te luistere en z'n raed op te vollege hen we, daer in onzen "Hof", 'n dot geleerd waer of datte me laeter ons voordêêl mee hebbe kanne doen, zôôwel op school as in ons maatschappelijk bestaon.

Huib Kraaijeveld.

P.S. 't Leste nieuws over d'n Historische Verêêniging is te vinge op www.historie-sliedrecht.nl. Vanaf 'n zaeterdag kanne we mè z'n aalle naer de tentôônstelling over Wijk C in 't Slierechs Meseum. Binnekort komt 'r 'n boeksie uit over Wijk C, dà geschreve is deur Wout van Rees.